

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH AUTORŮ
SRPEN 2009 *** ROČNÍK X. *** ČÍSLO 8

Cítát inspirující:

Každý bulharský autor, který si váží sám sebe, pevně věří, že se mu jednoho dne ozvou buď ze Stockholmu, nebo z Hollywoodu, či v krajním případě z Paříže, aby mu oznámili, že jeho díla přečetli jacísi důležití lidé, pro jejich nesporné hodnoty je náležitě ocenili a on že co nevidět obdrží šek, co mu zatemní mozek.

Alek Popov – Zelný cyklus

HLAS

Srpnová noci
svým žhavým dechem
nemohlas mi přece
tolikrát lhát
volalas loukami
a dívčím vzdechem
vábilas hlasem
co nemoh'jsem znát

Josef Jindra

V kolébce smyslů
nechat se houpat...

Ale ten hlas
co přísliby zněl...

Jen stříbrný příval
mých endorfinů
což dnes už vím
a tenkrát
nevěděl

WIMBLEDON AUTORSKÝCH ČTENÍ

„Tak jsem si konečně zahrál Wimbledon,“ řekl jsem si v sobotu 18.července 2009 v Chotěboři, kde se letos místo tradičního „Maratónu“ autorských čtení pokusili organizátoři, v čele s moderátorem Pavlem Lutnerem, o inovaci.

Možná si vzpomenete na moje slova, že bych si rád aspoň jednou zahrál 1.kolo pomyslného literárního Wimbledonu a nechci pořád jen pinkat o cvičnou zeď.

Takže přání se splnilo a byla to velmi zajímavá zkušenost.

Zatímco jindy diváci mohli vyslechnout několik hodin autorských čtení, kdy po pár minutách ztráceli pozornost (alespoň u některých autorů), tak tentokrát bylo všechno jinak. Asi dvacet čtyři odvážlivců se přihlásilo do soutěže, kde nejprve ve čtyřech ořukávacích kolech četli autoři krátké ukázky ze svých básní či povídek. Následovalo hlasování a zařazení do turnajového „pavouka“, do kterého se dostalo 16 nejlepších a pak už to šlo ráz na ráz, jeden ze dvojice prostě musel z kola ven, neúprosnou logikou osmifinále, čtvrtfinále, semifinále, finále.

LiS jsem zastupoval společně s Prochorem a rozhodně jsme si nevedli špatně. Po jasném postupu do osmifinále, jsme oba s přehledem postoupili do čtvrtfinále, kde jsme sice neuspěli (já prohrál s Františkem Kostlánem z Prahy a Prochor velmi těsně s pozdější spoluvítězkou Hanou Šustkovou z Radče u Úpice), ale myslím si, že jsme diváky zaujali. Vítězství si odnesl společně s Hanou Šustkovou pražský Saša Gr. Králík. Finále se totiž nekonalo a Pavel Lutner vyhlásil oba finalisty za vítěze.

V každém případě to byla užitečná zkušenost a myslím si, že náš úspěch je o to cennější, že dále než my, se dostali jen básníci, zatímco Prochor bavit lidi svými krátkými historkami, já vsadil na povídku Perspektivy oboru, kterou jsem četl v krátkých ukázkách na pokračování.

Wimbledon měl i svoje nedostatky, např. když od jisté fáze mohli hlasovat i diváci, rostly naděje autorů, kteří zde měli početné doprovody (např. právě Hana Šustková, sama přitom odjela a příspěvky četli její kolegové z party). Pochopitelně někdy propadnou i dobré texty na úkor zábavnějších, což je na zvážení autora, co nasadit. Pokud ale pořadatelé „vychytají některé mouchy“, může být podobná soutěž i příště zpestřením monotónních předčítacích maratónů.

V neposlední řadě nutí tento typ čtení autora udržovat kontakt s divákem, pracovat na sobě, na své prezentaci i prezentaci svého díla, takže jsme snad i zde využili bohaté zkušenosti z našich vystoupení nejen v Jičíně.

Přiznám se, že jsem měl před Wimbledonem trochu pochybnosti, aby z toho všeho nebyl blázeň, ale po zkušenostech ze soutěže říkám: „Rád bych si ještě někdy zahrál Wimbledon!“ Václav

VÍTE, ŽE ...

- Václav Franc získal 1.cenu na 7. ročníku soutěže Literární Vysočina v Chotěboři v kategorii próza za povídku Narozeniny. Oceněná povídka byla uveřejněna ve sborníku vítězných prací. Zároveň vystoupil v programu festivalu (v pátek 17.července 2009) s autorským pásmem Francovy rozhlasové vlny.

- V soutěži Wimbledon autorských čtení na 7.ročníku soutěže Literární Vysočina si dvojice zástupců LiSu vedla velmi dobře, v silné konkurenci se probojovala do čtvrtfinále (mezi posledních osm autorů a autorek). Bohumír Procházka v boji o semifinále "prohrál" s pozdější spoluvítězkou Hankou Šustkovou a Václav Franc "nestačil" na Františka Kostlána (celkově třetí). Spoluvítězi se stali Saša Gr. z Prahy a Hana Šustková z Radče u Úpice.

Václav

ČAJ č. 35 – HOST TOMÁŠ LÖRINCZ

Je srpen a okurková sezóna, takže se dostalo i na příspěvky tematicky nezařazené, ale rozhodně ne horší než ty, se kterými jsem Vás seznámil v minulých ČAJích.

Hostem srpnového čísla je mladý student Západočeské univerzity v Plzni Tomáš Lörincz, jehož tvorba mě zaujala v literární soutěži Řehečská slepice, a tak jsem Tomášovi nabídl, jestli by přišel na ČAJ. A on nabídku přijal a poslal ještě trochu poezie, aby ochutnávka byla pestřejší.

Další dva zástupci LiSu, jsou staří známí, jejich tvorba je také spíše tradiční, nakonec vnučka Kačenka svého dědečka Bohumíra Procházku „zaměstnává“ i o prázdninách. A Zlata Zákoutská na svoje „sestříčkovské řemeslo“ taky ráda vzpomíná, a to vesele i smutně, prostě jak to přináší život.

Václav

SOBOTECKÉ NEDĚLNÍ VLÁNÍ

V neděli 5.července 2009 byl v Sobotce oficiálně zahájen už 53.ročník Šrámkovy Sobotky. V nedělním dopoledni se sál sobotecké spořitelny zaplnil, aby byl svědkem nejen zahájení, ale i předání cen nejúspěšnějším autorkám a autorům tradiční literární soutěže, a tak nemohli chybět ani členové LiSu. Zúčastnil jsem se společně s manželkou, Martin Žantovský přijel s My a přivítal nás i Sobotečák tělem i duší Josef Jindra. Zahájení se zúčastnila ještě Draga Zlatníková, doufám, že jsem nikoho dalšího z LiSu nepřehlédl.

Předávání cen bylo pro mě příjemné, neboť jsem získal dvě čestná uznání (historická kategorie a divadelní scénář) a setkal se se známými tvářemi (Jana Jirásková, Daniel Pískovský atd.), mezi knihami, co by cenami, jsem našel i sborník letošního ročníku (viz tato Kobra se k němu vrací). Opět jsem se musel zamyslet nad budoucností literární soutěže, neboť celkový počet 38 prací ve čtyřech kategoriích není zrovna nejlepší vizitkou soutěže, která v minulosti patřila do „1.ligy“. Navíc jsem měl při letmém nahlédnutí do sborníku pocit, že se většina jmen oceněných již řadu let opakuje.

Po skončení oficialit jsme se vydali na nedaleký Humprecht, kde jsme absolvovali prohlídku zámku. Následně nás Josef Jindra provedl po soboteckém hřbitově, doslova „posetém“ významnými osobnostmi, kterým vévodili básníci Fráňa Šrámek a Václav Šolc. Josef je opravdu znamenitý průvodce, zná zdejší hřbitov jako své boty a dokáže o něm poutavě vyprávět, takže můžu vřele doporučit.

A protože nejen duševní potravou je člověk sycen, navštívili jsme nedaleký hotel Ort na okraji Libošovic, kde jsme poobědvali. Potom nás Martin a My opustili a já společně s manželkou navštívil ještě hrad Kost. Josef působil nejen jako průvodce, ale osvědčil se jako taxikář (velký dík za vše, Josefe) a v závěru příjemného dne jako hostitel, neboť jsme navštívili jeho dům, kde nás pohostil, společně s manželkou, i domácím višňovým vínem vlastní výroby. A pochopitelně jsme se bavili také o literatuře, soboteckém festivalu a dalších nejen LiSáckých plánech.

Sobotecké nedělní vlání bylo pro mě velmi příjemné, takže mě napadlo, že bychom podobné akce třeba v širším kolektivu LiSu mohli občas zopakovat.

Václav

Milorad PAVIĆ - PAPÍROVÉ DIVADLO

Nakladatelství Mladá fronta a.s.

Překlad ze srbochorvatského originálu „Pozorište od hartije“
(vydáno v Bělehradu 2007) Stanislava Sýkorová

Vzhledem k tomu, že už knihy doma nemáme kam dávat, kupuji je poslední dobou čím dál míň, ale ve znojenském knihkupectví paní Houdkové jsem neodolal zvláštní knize srbského autora Milorada Paviće (nar. 1929). Zaujal mě zvláštní formou inzerovanou jako podtitul "Román - antologie aneb Současná světová povídka". Nejprve jsem si myslel, že knihu napsalo 38 současných autorů, ale ... autorem je právě jen a pouze Pavić, který napsal nejen oněch 38 povídek, ale vymyslel i biografické údaje o jejich fiktivních autorech (např. českou literaturu zastupuje Václav Sedláček povídkou Nejkratší povídka o Praze).

Na záložce je napsáno, že Pavić usiluje o to, aby změnil způsob čtení literárního díla, od něhož se bude odvíjet i způsob psaní. Myslím si, že právě v Papírovém divadle se mu tento záměr plně podařil. Je těžké psát o tak výjimečné knize, neboť předpokládá, že čtenář tohoto mého povídání ji bude mít v ruce, jinak bude těžko chápat všechny souvislosti.

Kniha přináší povídky historické (např. Dante a Boccaccio, Milostná korespondence), ale i pohledy do budoucnosti (např. Tattoo), je plná záhad, hledání nových forem psaní (Smrtící lenoška) a myslím si, že se k ní budu vracet, protože v člověku vzbuzuje fantazii pro vlastní psaní.

Je těžké vybrat pár povídek, které mě zaujaly více, protože prakticky všechny z nich by zasluhovaly větší pozornost. Čtenář je prostě vtažen do děje, krátké povídky autor mistrně vypointoval, pracuje s nadsázkou, tajemnem jako třeba v povídce Zácłona (připsané slovinské autorce Erice Bevcové), kdy hlavní hrdinka vnímá život svého fiktivního dvojčete, až se nakonec tato fikce zhmotní v dívku Kordeliji. Nechybí zde i tragický přesah v povídce Papírové divadlo (Simeon Bakišeci - Arménie), kde se setra přiznává ve stáří k tomu, že zabila svého bratra (navíc umně vypointovaný). Líbila se mi i povídka Možná byli zamilovaní jako my ... (připsaná dvojici tureckých autorů), která podle skvrn krve odhaluje tajemství první lásky. Ale mohl bych jmenovat i další povídky, protože kniha je to opravdu silná, umocněná údaji o autorech, které jsou návodem k povídkám. Tak trochu jsem nepochopil, proč většina autorů zemřela nebo umírá právě v prvním desetiletí 21.století, že by tím autor chtěl vyjádřit slova, která zařadil do povídky Smrtící lenoška: (viz str. 175) "Protože dojdou zásoby ropy pod zemí. A

ze stejných důvodů bude muset zemřít i kniha. Stromy, z nichž se vyrábí papír, už zkrátka nebudou."

Ale Pavič nachází východisko na str. 176 této povídky : "Kniha už má za sebou smrti několik. Nejdříve zemřela v kameni, pak v hliněných destičkách, potom v pergamenových svitcích a nakonec zemře i ta papírová. Umírá každým okamžikem ...", čímž autor vlastně píše, že "kniha je nesmrtelná" - přežije v internetové podobě (formy CD a co já vím, jak se všechna ta média budou jmenovat).

Mohl bych psát o Pavičově knize dlouho, rozebírat jednotlivé povídky i svoje zápisky, které jsem si k jednotlivým povídkám (pro mě inspirujícím), udělal. Byl jsem prostě zasažen literaturou a budu se k Papírovému divadlu rád vracet.

Václav

Literární soutěž TRUTNOVSKÝ DRAK 2009

Trutnovský literární klub vyhlašuje 5. ročník literární soutěže pro mladé autory Trutnovský drak. Trutnovský literární klub vyhlašuje 5.ročník literární soutěže pro mladé autory Trutnovský drak. Cíl soutěže: Prostřednictvím autorské tvorby aktivovat zájem o svět literatury. Podmínky účasti: původní – dosud nepublikovaný – autorský text poezie, prózy či dramatu (připojte titul příspěvku, své jméno a příjmení, datum narození, adresu bydliště, telefon, školu a třídu – týká-li se Vás), téma volné (zvláště oceníme nejlepší příspěvky s tématem či motivem Trutnova, jeho symbolů nebo výročí – letošní rok 2009 je Rokem trutnovského draka), maximální rozsah 5 básní nebo 5 strojopisných stran A4 v případě prózy či dramatu. Soutěžící budou rozděleni do dvou věkových kategorií: I. 15–18 let II. 19–30 let Uzávěrka soutěže a vyhodnocení: Soutěžní příspěvky zasílejte nejpozději do 31. 8. 2009 na e-mail : tudrak.tlk@seznam.cz.

Slavnostní vyhodnocení soutěže spojené s autorským čtením ukázek oceněných prací proběhne v pátek 23. 10. 2009 v Koncertní síni Bohuslava Martinů od 17 hodin. Nejlepší práce jednotlivých kategorií v rámci vymezených literárních druhů budou odměněny částkou 500–700 Kč, nejtalentovanější počín roku Cenou Jaroslava Hofmana, a budou publikovány v místním tisku. Upozornění: Posuzování prací bude probíhat anonymně. Své osobní údaje počínaje jménem proto uvádějte na samostatnou stránku až na úplný závěr svého příspěvku.

LITERÁRNÍ VYSOČINA 2009

Tentokrát s podtitulem RÝŽOVÁNÍ ZLATA

7.ročník festivalu o psaní, literatuře, autorech a inspiraci LITERÁRNÍ VYSOČINA 2009 měl letos podtitul Rýžování brambor, ale já jsem si ten podtitul pro sebe trochu upravil, nakonec z mé reportáže o třech dnech v Chotěboři, uvidíte proč.

V pátek 17.července jsem ještě musel do práce a když jsem kolem čtvrté hodiny odpolední dorazil do Kulturního domu Junior v Chotěboři, někdo se mě zeptal, jestli jsem dneska tahal zub. Musel jsem tazatele zklamat, ale to bylo asi jedno z mála zklamání, které jsem zde zažil, neboť v prostorách konání festivalu jsem viděl řadu známých tváří, nejen z řad pořadatelů. Na nástěnkách visely informace, na stolech bylo plno knih a dalších materiálů, od baru U Božky (Němcové) voněla česnečka a další dobroty, takže když kolem půl páté festival zahajoval moderátor a tradiční průvodce festivalem Pavel Lutner (ten je prý pro festival něco jako Marek Eben), bylo sice hlediště trochu méně zaplněné, ale jinak vše fungovalo a Zora Šimůnková, společně s Petrem Musílkem a Radkem Lehkoživem, mohla oficiálně 7.ročník zahájit. Pro dobrou náladu zahrál v úvodu kytarista Jiří Hubáček (za doprovodu Pavla Lutnera). Pak následoval můj program Francovy rozhlasové vlny, kde jsem v koláži scének a textů představil Řehečskou slepici. V jedné ze scének mně vypomohli Zora a Prochor.

Následovalo vystoupení Američana Jona Davise, který se stal českou spisovatelskou hvězdou. Jeho kniha Hezký víkend s jeho osobitý přednesem zaujala publikum. Autor, žijící v Čechách od roku 1992, četl ze své knihy americkou češtinou několik povídek. Představil i ilustrátora knížky Milana Hencla a oslovil mě natolik, že jsem neodolal a knížku si koupil (napsal jsem o ní do Kobry, neboť stojí za přečtení, rád ji zájemcům zapůjčím). Davisovými slovy: „Kniha Dobrý víkend já by vám moc mohl doporučit si přečíst!“

Večerní program prvního dne obstaral čáslavský bluesman Marcel Kříž se svou kapelou. Následovala volná zábava, resp. Radost až do rána, jak bylo uvedeno v programu. Večer přišla sice bouřka a déšť, ale po nějakém tom pivu, posezení s Prochorem a básnířkou a malířkou Míšou, jsem v internátu místní školy uléhal v očekávání druhého dne festivalu.

Ráno (18.července) jsme s Prochorem tradičně zahájili kávu v Non stop baru na chotěbořském náměstí. Počasí se pokazilo, nakonec to byla taková slzavá sobota, ale o to víc nás lákal program, který začínal s mírným zpožděním zaviněným autobusem přednáškou paní profesorky Janáčkové Dcery slavných rodičů. Dozvěděli jsme se řadu

zajímavostí z života např. dcery Františka Palackého či Karla Havlíčka Borovského.

Následovalo hudební vystoupení slovenské trojice Jednofázové kvasenie, které nám přiblížilo současnou scénu u našich východních přátel. Potěšitelné bylo, že se hlediště plnilo dalšími účastníky. Při závěrečném dopoledním programu představil René Vaněk svoji knihu Nezahrada. Při představování mu pomohli zástupci nakladatelství Mezera Martina Falvey a Saša Gr.

Po obědě jsme se vrátili do KC Junior, už tam byl Ivan Martin Jirous, řečený Magor, jeden z taháků festivalu, který asistoval i při předávání cen nejúspěšnějším autorům. Vyhlášení výsledků se ujala Zora Šimůnková, asistovali jí ostatní pořadatelé. Nejprve došlo na poezii, ve které zvítězil nám dobře známý slovenský bard Paľo Garan. A pak následovala próza, mezi 41 zúčastněnými (mimočodem 10 lidí ze Slovenska) byla oceněna sedmička autorů, čestné uznání získali např. z mých známých Hana Šustková, Lubomír Mikisek či Daniel Pískovský. Bronz loňská vítězka Jana Jirásková, takže přituhovalo. V té chvíli jsem věděl, že budu nejhůře druhý. Pak Zora ohlásila 2.místo – Ota Smrček, takže „... vítězem v kategorii próza se stává Václav Franc!“

Řeknu vám, že je to velmi příjemný pocit, vyhrál jsem už sice na několika soutěžích, ale Vysočina je skutečná třída a já si této pocty hodně vážím. Stisky rukou, dokonce i od Magora gratulace, polibek se Zorou, fotky, společné foto oceněných autorů. Prostě chvilka slávy! Tak mě v tu chvíli napadlo, že je to vlastně zvláštní, neboť autor většinou píše sám někde zavřený, nevidí svého čtenáře přímo při četbě, takhle se aspoň na okamžik doví, že to jeho psaní oslovuje i další lidi, má nějakou hodnotu!

A pro pořádek – cenu občanského sdružení QUO VADIS získal Stanislav Háber na rukopis Mäkké „F“.

Pak už následovalo autorské osobité čtení Ivana Jirouse i s jeho hláškami ohledně občerstvení (rozuměj „tuzemáku“) i podivení, že „nás baví, poslouchat ty voloviny!“ Jeho knihy, stejně tak i J.H.Krchovského bylo možno si zakoupit a nechat podepsat přímo na akci.

Jediným nedostatkem programu byla neúčast Ivo Fencla s přednáškou Fantomas versus Šangri-La, o to víc času dostal Wimbledon autorského čtení, kterého jsem se taky zúčastnil a píši o něm v úvodníku dnešní Kobry (viz Wimbledon autorských čtení). Je pravda, že tato část programu byla pro účinkující, zvláště pro ty, kteří se dostali do závěrečných kol náročná, takže jsem tak trochu musel oželeť následující velmi zajímavé vystoupení v pásmu veršů a písniček Heleny Niklausové a Petra Musíla v podání divadla Reflektář.

Večerní program tvořily osvědčené chotěbořské hvězdy - J.H.Krchovský na střídačku se skupinou Pilgrim Pimple. A to ještě

stihnul nejvyšší český básník Radek Lehkoživ (měří prý dost přes dva metry) pokřtít svojí novou sbírku Příšeří se.

A opět následovala „radost až do rána“ nejen v baru U Božky, ale i v Nonstop baru na náměstí.

Musím napsat, že během celého víkendu jsem se setkal s řadou známých, přátel a autorů, těžko je všechny vyjmenovávat, nerad bych na někoho zapomněl. Pochopitelně se ptali na činnost LiSu a na případné další poetické jaro v Jičíně. Měl jsem z těch rozhovorů dobrý pocit, že se o nás ví, snad jen skutečnost, že LiS jsou zase jenom Prochor a Franc, trochu kalila radost. Třeba s Mathejem Thomkou jsme mluvili o Kobře a jejich Mádokýši a případné reciproční možnosti představovat naše texty za hranicemi.

Nedělní ráno (19.července) začalo opět v Nonstop baru a tradiční kávu s Prochozem. Škoda jen, že Prochor se již tradičně nedělního programu nezúčastnil a pospíchal na vlak. Neboť lidí v sále bylo stále dost, takže úvodní melodie Beno Trávníčka a Františka Kostlána našly své vděčné posluchače. Následoval blok Petra Musílka a jeho rozhovory s pořadateli i hosty, kde byla představena řada akcí, aktivit a dalších kontaktů. Například Věra Kopecká představila říjnové Dny poezie v Broumově, Zora Šimůnková informovala o akcích v kavárně Symbióza, Ota Smrček o činnosti Amatérské divadelní asociace a přípravě přehlídky v uměleckém přednesu Jinonická sonáta, atd.

7.ročník byl zakončen dražbou písmen z pódia a totálním vyčerpáním pořadatelů, kterým spadl velký kámen ze srdce, že letos všechno zvládli.

Když jsem ve vlaku třídil čerstvé dojmy z festivalu, musím jako pravidelný účastník chotěbořských setkání (byl jsem zde popáté) napsat, že letošní ročník se mně líbil ze všech nejvíc. A to nejen proto, že mě hřála „zlatá“ medaile za prózu v batohu, ale především proto, že letošní program byl podle mého názoru pestrý, vyvážený, střídala se vhodně hudba a mluvené slovo, hosté většinou zaujali svým vystoupením. Až na výjimky přijeli všichni ohlášení účinkující, prostě klapalo to, pořadatelé využili zkušeností z minulých ročníků ... a nakonec ani ta česnečka nebyla nejhorší.

Zkrátka a dobře: moje RÝŽOVÁNÍ ZLATA se vydařilo, děkuji všem pořadatelům, neboť uspořádat takovéto setkání vyžaduje hodně trpělivosti, odvahy a nervů. Myslím si, že i oni by si kousek té ZLATÉ zasloužili!

Václav

(Kompletní výsledky a další informace o festivalu najdete na www.literarnivysocina.com).

ROK K. H. MÁCHY

Vážení členové Obce spisovatelů,
dovolujeme si Vás informovat, že v souvislosti s dvoustým výročím narozením K. H. Máchy, které si připomeneme v příštím roce, vznikly stránky www.macha-2010.cz. Najdete na nich průběžně aktualizovaný program celoročních oslav a postupně zveřejňované zprávy z již uskutečněných konferencí, setkání, výstav apod.

Projekt Rok K. H. Máchy 2010 je projektem otevřeným i dalším zájemcům. Pokud se budete chtít připojit, informujte nás o svých případných aktivitách (či vašeho klubu nebo občanského sdružení), zajistíme jejich zveřejnění na webu.

Jazzová sekce (jako jeden z partnerů projektu) nabízí básníkům možnost vystoupit na **13. ročníku Nonstop čtení**, věnovaném Máchovu odkazu. Akce se bude konat 24. až 30. května 2010 v prostorách Jazzové sekce v Praze. V případě zájmu zasílejte prosím své texty s máchovskou tematikou či gestem (z posledních 10 let) na adresu Jazzové sekce. Tradiční délka vystoupení je 15 minut.

Kontakt: Karel Srp, předseda, Jazzová sekce - Artforum, Valdštejská 14, 118 00 Praha 1, e-mail: radiohortus@post.cz

S přáním hezkých téměř letních dnů
Jarmila Klingerová, Obec spisovatelů

LITERÁRNÍ VÝLET

O dovolené na přelomu července a srpna jsem se vypravil do místa, kde se narodila celá řada významných osobností, třeba například i moje manželka Ladka. Že vám to nic neříká? Ale když řeknu Petr Bajza, Čeněk Jirsák, Éda Kemlink, Pepek Zilvar či Antonín Bejval, tak budete určitě i se mnou v Rychnově nad Kněžnou. Opět slyším nezapomenutelnou rozhlasovou četbu Františka Filipovského.

Literární otec těchto pěti nezbedných kluků – Karel Poláček – se zde narodil, dokonce nás paní průvodkyně na zámku upozornila na školu (stojí kousek pod zámkem), kam opravdu jako kluk malý Karel chodil, kde se možná odehrály některé ty příhody, které známe z jeho knihy.

Odkaz Karla Poláčka najdete v Rychnově na každém kroku. Najdete zde i náměstí Karla Poláčka či v parku u zámku jeho bustu, na hlavním náměstí najdete pamětní desku a nad náměstím (snad v Panské ulici) pětice kluků postává v kamenné podobě pro potěšení všem, nejen dětským návštěvníkům, Rychnova.

Poláček ze svého rodného města těžil pochopitelně i v dalších románech a dílech, ale přece jenom jeho *Bylo nás pět* je asi nejznámější autorovou knihou, možná k její popularizaci významně přispělo i Smyczkovo televizní zpracování (i když si pan režisér knihu trochu upravil, aby ji přiblížil více současnému divákovi).

A ještě jedno místo Karla Poláčka v Rychnově připomíná. Vzpomněl jsem si zde, na naši paní učitelku Hylmarovou, které jsem věnoval svoji knížku *František*, ke které mě tak trochu Karel Poláček inspiroval. Říkala mi, když už ji osud nadělil ke stáří řadu nemocí: „V nejtěžších chvílích se člověk vrací do míst, kde mu bylo dobře, do dětství a do pohádek!“

I Karel Poláček se v době 2.světové války vracel ve své nejznámější knize do Rychnova, do školních let, která byla skutečně oázou štěstí oproti válečným útrapám a holocaustu, který Karla Poláčka připravil o život. Asi víte, že ono místo je rychnovská synagoga, kde najdete Židovské muzeum Podorlicka a Památník Karla Poláčka.

A pokud hledáte tip nejen na prázdninový výlet, zajedťte do Rychnova nad Kněžnou a znovu si prožijte osudy Péti Bajzy a jeho nerozlučných kamarádů. Vzpomeňte na spisovatele Karla Poláčka od jehož násilné smrti uplyne v lednu 2010 65 let.

Karel Poláček (22.března 1892 Rychnov nad Kněžnou – 21.ledna 1945 Gleiwitz)

Václav

Jon DAVIS – HEZKÝ VÍKEND!

Vlastní autorské vydání - 2006 (1.vydání), 2007 (2.vydání)

Jon Davis se narodil v roce 1958 v Chicagu v USA, ale od roku 1992 žije v Praze, kde začal pracovat jako učitel na Státní jazykové škole v Ládví. Sžívání s českým prostředím v něm vyvolalo potřebu psát si postřehy a povídky. Vznikaly dlouhých 14 let, než se je odvážil ukázat kamarádce Anetě, které se líbily, a tak vznikla následně myšlenka, pokusit se o knižní vydání. Nakonec se vše podařilo a s ilustracemi Milana Hencla vyšla příjemná knížka, která prozrazuje něco z toho, jak nás Čechy vnímá jeden Američan.

Povídky jsou psané americkou češtinou, mnohdy vzniknou nečekané slovní hříčky (např. otec je zaměněn za ocet), ale to všechno ještě zvyšuje působivost vtipných textů, autorův smysl pro humor a zajímavé pointy, jako třeba v povídce Na houby I, kdy babička pronese památnou větu: „Ten kluk se s mou vnučkou nikdy neožení – jen přes mou mrtvolu.“

Měl jsem to štěstí, že jsem se s Jonem Davisem osobně setkal v Chotěboři, dokonce mi knížku Hezký víkend! podepsal a vepsal věnování, ale jeho vlastní autorské čtení bylo zážitkem. Povídka Velikonoce v Brodě, kde autor popisuje vlastní zkušenosti s pomlázkovou tradicí (pochopitelně nechyběly ani panáky) je úchvatná. I ujištění, že : str.66 – „ ... její otec mi řekl, že je to pro něho velká pocta, že jeho dcery mrskal Američan!“)

Chtěl bych umět anglicky tak, jako umí Jon česky, i když pochopitelně každý hned pozná, že Jon není rodilý Čech, nakonec sám přiznává: viz str. 18 – „ Nikdy nechodím na češtinu. Učil jsem se sám. Učil jsem se doma s gramatikou, v hospodě a na ulici a kupuju každý den deník Sport.“ Takže klobouk dolů.

Zkrátka Jon říká, viz povídka Jonův jazyk (str. 18) – „Dokud budu žít nikdy nebudu dobře mluvit česky, ale pokud mi rozumíš ...“

Myslím si, že jsem autorovi příjemných krátkých povídek porozuměl, nakonec proč ne, když Jon tvrdí - viz str. 62 „ ... Můj jediný český moučník je pivo.“

A dobrá zpráva na závěr: Jon chystá pokračování Hezkého víkendu, takže se mám na co těšit!

Václav

POZVÁNKA NA 6. MARTINSKOU POETICKOU JESEŇ

Milí priatelia,

jeseň sa blíži a s ňou i naše poetické stretnutie. Všetko začne 18.9.2009 a potrvá do 20.9.2009. 18.9. to je v piatok sa začína v Biblickej škole o 15,30 hodine prezentáciou tvorby. Zraz máme v Turčianskej knižnici o 14,00 hodine. Kto nestihne, tak nás nájde v Biblickej škole – je to pri evanjelickom kostole. Po oficiálnom programe sa presunieme do penziónu v okrajovej štvrti Martina. Penzión je krásny zrekonštruovaný. Pár metrov od neho je reštaurácia, kde sa budeme stravovať aj rokovať. Ubytovanie, raňajky v sobotu a v nedeľu a občerstvenie v piatok večer hradí Turčianska knižnica. O ostatnú stravu sa starajú účastníci sami. Sobotný program bude prebiehať v Martine (prezentácia tvorby na historicky významných miestach Martina, prehliadka Kostola sv. Martina, návšteva Turčianskej galérie, návšteva Slovenského národného literárneho múzea. Popoludní sa vrátíme na penzión, absolvujeme vychádzku do Jedľovín a budeme pokračovať v reštaurácii diskusiou, literárnou dielňou a spoločnou večerou. Večeru si hradia účastníci sami. V nedeľu odprezentujeme výsledky tvorivej literárnej dielne v Kafe Kamala v Martine.

Prosím, aby ste mi poslali prihlášku na podujatie (meno, klub, kontakt, počet nocí) najneskôr do 30. augusta (srpna) 2009. Pokiaľ je to možné, prihlasujte sa skôr. Máme skúsenosť z minulého roka, že pre váhacov sme už potom nemali miesto na ubytovanie. Vyberáme vložné 5 € hneď pri prezentácii účastníkov.

Ďalej Vás prosím, aby ste poslali stručné informácie o Vašom klube a jeho činnosti, ak ste tak neurobili minulý rok a nášho podujatia sa zúčastňujete prvý raz. Vzhľadom na to, že program by bol veľmi dlhý a za prenájom Biblickej školy platíme, rozhodli sme sa ho skrátiť tým, že o kluboch nebudeme hovoriť, ale len recitovať a čítať. O kluboch natlačíme letáky, rozmnožíme a rozdáme všetkým účastníkom i hosťom z verejnosti. Termín je takisto do 30.8.2009. Ďakujem za spoluprácu.

Veľmi sa na všetkých tešíme! Srdečne pozdravujeme a želáme krásny zvyšok leta

Čoskoro ahoj!

Vaša Táňa Sivová

ALMANACH 2009 ZE ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Již poněkolkáté vyšel i letos almanach z vítězných prací prvních dvou kategorií Šrámkovy Sobotky 2009. To, co se dlouhá léta zdálo být nemožné, se již několik let daří, což je, myslím, velký klad soutěže, protože jinak z ní nezbude prakticky vůbec nic a po letech nám jen jména vítězů připomínají, že zde nějaká soutěž byla, ale o úrovni se nedovíme zhola nic.

Jen škoda, že sborník je, jak se mi zdá, rok od roku nějak tenčí, neboť i počet autorů, účastníků se zmenšuje.

Nechci nijak diskutovat opět o stanovení věkového limitu, který jeden z porotců před lety obhajoval tím, že je lepší kvalita před kvantitou, ale počet účastníků (poezie 20, próza 15) je na pováženou. Nechci se srovnávat, ale třeba na Řehečské slepici 2009 bylo 59 účastníků.

Zajímavé také je, že se mezi oceněnými objevují většinou známá jména z minulých ročníků (Štanclová, Poslušná, Hník, Jirásková), což snad není na škodu, protože uvedení autoři a autorky mají již svoji kvalitu, ale kde je potom ona proklamovaná snaha hledat nové a nové talenty?

V každém případě musím říct, že mě sborník potěšil, neboť je v něm řada zajímavých příspěvků a porota to neměla lehké, vybrat z těch uveřejněných to nejlepší.

Já bych asi upřednostnil v poezii Kateřinu Komorádovou (2.cena) před Janem K. Faltusem (1.cena), ale to je věc názoru. Kateřinu Komorádovou znám z jejího vystoupení v pražské Symbióze a dokonce jí vyšla nedávno i sbírka poezie, ze které je, pokud se nemýlím, i představované Desatero. I další tři ocenění, Jan Spěváček (3.cena), Barbora Štanclová (ČU, byla představena v květnovém ČAJi) a Lukáš Filip mají co nabídnout. Snad bych si dovilil vytknout určitou nevyrovnanost některých básní, ale po slabším momentu přichází část, která mě oslovila, ale to je asi celkem normální i u sbírek renomovaných autorů.

V próze to měla porota dvojnásob těžké, protože ocenila více než polovinu, tedy osm z patnácti soutěžících. A první cenu nakonec neudělila. Zajímavé je, že dva příspěvky (Lenka Černohorská -ČU a Radka M. Poslušná - 2.cena) jsou psány v jakési deníkové podobě, tedy s datací a časovou posloupností. Někteří zase dali přednost kratším prózám (Ondřej Hník – 3.cena) postaveným spíše na situačním postřehu. Jsem rád, že mezi oceněnými je i Daniel Pískovský (2.cena), autor oceněný i u nás na Řehečské slepici. Svůj vysoký standard osvědčila Jana Jirásková s povídkou Absolutně jednoduchý rány (ČU).

Další ceny získali Lukáš Filip (byl úspěšný i v poezii, tady 2.cena), Jan Tomeš (2.cena) a Linda Hroníková (3.cena).

Určovat pořadí si netroufám, neboť bych cyklistickou hantýrkou napsal, že všichni dojeli ve vedoucí skupině a bude záležet, jak dál se svým nesporným talentem naloží.

Je tedy možné, že letošní ročník skutečně ukázal, že kvantita nemusí být ještě kvalita. Jen se bojím, jestli se počet účastníků nesníží až ocenění z uplynulých let, přesáhnou onu věkovou hranici pro účast na Šrámkově Sobotce.

Václav

DNY POEZIE 2009 – VIRTUÁLNÍ SVĚT

Vážení přátelé,

rádi bychom Vás touto cestou opět po roce přizvali k účasti na 11.ročníku festivalu Den poezie, který se bude letos konat od 9. do 23.listopadu 2009.

Těší nás, že jste se festivalu zúčastnili v minulém roce a budeme moc rádi, pokud se přidáte se svým programem i letos. Podtitul letošního ročníku ponese téma "Virtuální svět".

Věříme, že Vám bude dobrou inspirací. Pokud se chcete ke Dnům poezie v tomto roce připojit, pošlete nám prosíme **do 10.9.2009**:

- 1) název svého pořadu + krátké info o programu a účinkujících
 - 2) jméno a kontakt na organizátory
 - 3) datum, místo a čas konání akce
- na email denpoezie@basnici.cz

Se srdečným pozdravem se na Vaše nápady těší Bernie Higgins
274 813 800, Zora Šimůnková 604 410 915, Martin Zborník 608 234 844, www.spolecnostpoezie.cz.

LiS na hřbitově! Následně nás Josef Jindra provedl po soboteckém hřbitově, doslova „posetém“ významnými osobnostmi, kterým vévodili básníci Fráňa Šrámek a Václav Šolc (viz foto u jeho hrobu). Josef je opravdu znamenitým průvodcem, zná zdejší hřbitov jako své boty a dokáže o něm poutavě vyprávět, takže můžu vřele doporučit.

(Foto Josef Jindra)

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 10. Číslo 8. Srpen 2009.

(4. srpna 2009)

www.ikobra.cz